

Neboť účast státu na zisku a povinnost jeho uhraditi ztrátu jsou již jen důsledkem zvláštního poměru státu k Bankovnímu úřadu, aniž jsou samy o sobě s to, aby Bankovnímu úřadu odňaly povahu právního subjektu, kterou mu dávají normy o jeho úkolech a funkcích.

Č. 9838.

Zaměstnanci veřejni: I. Má býv. uher. státní zaměstnanec, ustanovený před převratem v býv. Chorvatsku, který měl domovskou příslušnost na území Slovenska, vůči čsl. státu nárok na pensi? — II. Které úřady rozhodují o takovém nároku?

(Nález ze dne 21. dubna 1932 č. 6282.)

V ě c: Ing. Ladislav H. v B. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o převzetí pense na účet Čsl. republiky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním de pres. 6. srpna 1929 obrátil se st-l na gř v Bratislavě s prosbou, aby mu byly přiznány odpočivné požitky k tíži čsl. po případě na účet království S. H. S. Prosbu tuto odůvodňoval st-l v podstatě tím, že od r. 1895 do konce 1918 sloužil v Chorvatsku při autonomním lesním hospodářství řečeného státu, že po převratu dán byl chorvatským lesním ředitelstvím k dispozici min. zeměd. maďarského státu, a že jak stát maďarský tak i království S. H. S. zamítly jeho žádost za přiznání odpočivných požitků. Ježto st-l přísluší do V. na Slov., prosil o přiznání pense na účet státu čsl. nebo aspoň na účet království S. H. S.

Nař. rozhodnutím nebylo žádosti této vyhověno s odůvodněním, že dosud není zákonných předpisů, jimiž by byla řešena otázka pense těch býv. zaměstnanců nynějšího státu S. H. S., kteří majíce státní příslušnost na území býv. království Uher. nebyli dáni na odpočinek do státního převratu ani nebyli převzati do činné služby po převratě vládou království S. H. S. St-l byl proto poukázán, aby se obrátil se svou prosbou na ten stát, kde sloužil.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Žal. úřad zamítl st-lem vznesený nárok na přiznání odpočivných požitků st-lových z toho důvodu, že není dosud zákonné normy, která by st-li oproti státu čsl. nárok takový přiznávala. Stížnost brání se proti výroku tomu především námitkou, že nárok takový st-li přísluší jednak z vl. nař. č. 298/21, jednak ze zák. č. 269/20. Námitka tato není však důvodná. Vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 298 Sb. nemůže se st-l dovolávati již proto, že podle § 18 tohoto nař. výhody jím stanovené náležejí jen osobám, jejichž odpočivné a zaopatřovací požitky byly zatímně převzaty státem čsl. Předpokládá tedy tento předpis, že odpočivné požitky dotyčného percipienta byly již státem čsl. převzaty, neobsahuje však předpisu o tom, že a za jakých podmínek mají býti státem čsl. převzaty. Rovněž ze zák. č. 269/20 nemůže st-l takového nároku dovozovati,

ježto zákon tento upravuje právní poměry úředníkův a zřízců státních úřadů býv. státu uher. na Slov. a v Podk. Rusi zřízených (§§ 1 a 6 cit. zák.), kdežto st-l u žádného takového úřadu na Slov. nebo Podk. Rusi zřízeného ustanoven nebyl.

Jak z obsahu nař. rozhodnutí a zejména z odvodního spisu žal. úřadu plyne, posoudil žal. úřad nárok st-lem uplatněný podle zák. z 1. července 1926 č. 159 Sb., resp. podle pravidel obsažených v úmluvě sjednané v Římě dne 6. dubna 1922 o pensích, poukázaných býv. vládou rakouskou, a v úmluvě sjednané ve Vídni dne 30. listopadu 1923 o úpravě různých skupin odpočivných požitků, které nebyly upraveny úmluvou v Římě ze 6. dubna 1922. Žal. úřad shledal, že předpoklady, za kterých zákon č. 159/26 na převzetí pense státem čsl. dává nárok, u st-le splněny nejsou, a že se tedy zákon ten na st-le nevztahuje; při tom vycházel žal. úřad z předpokladu, že 1. st-l byl zaměstnancem na území nynějšího státu S. H. S., 2. nebyl dán na odpočinek do státního převratu, ani 3. nebyl po převratu přijat do činné služby království S. H. S., 4. má státní příslušnost na území býv. království Uherského.

St-l brojí jen proti předpokladům sub 2. a 4. uvedeným namítaje, že byl pensionován výnosem předsednictva zemské vlády — oddělení pro národní hospodářství v Záhřebě č. 287/Prs. 1918, a že neměl příslušnost na území království Uher., nýbrž ve V. na území nynější republiky čsl. Žádná z těchto námitek není důvodná.

Cit. výměrem předsednictva zemské vlády v Záhřebě nebyl st-l přeložen na odpočinek, nýbrž byl dán ministerstvu orby v Budapešti k dispozici s tím, že platy a jiné jeho požitky se zastavují koncem prosince 1918. Pokud pak jde o státní příslušnost, nebylo nař. rozhodnutím vysloveno, že st-l má příslušnost na území království Uher. scil. maďarského, nýbrž na území býv. království Uher., k němuž patřilo i Slov. Proti ostatním svrchu sub 1. a 3. uvedeným předpokladům nemá stížnost námitek. Stížnost tedy nevyvrátila skutkové předpoklady, za jichž splnění má žal. úřad za to, že se zákon č. 159/26 na st-le nevztahuje, a není tedy důvodná; domáhá-li se nároku na výplatu pense proti státu čsl.

Konečně namítá st-l, že mu případně měla býti pense přiznána na účet státu S. H. S. podle nař. min. fin. z 15. září 1920 č. 84.241/3038/20. Nss nemohl ani tuto námitku shledati důvodnou. Nárok na přiznání pense na účet státu S. H. S. nedovozuje st-l ze žádné všeobecně závazné a řádně publikované normy, nýbrž pouze z interního výnosu min. fin. z 15. září 1920 č. 84241/3038/20. Interní výnosy, pokud neupravují určitý konkrétní právní poměr, nemohou pak býti zdrojem subjektivních práv.

Č. 9839.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: I. Ustanovení čl. 78 odst. 2 jaz. zák., že — není-li obec, jíž se dopisuje, oprávněna přijmouti podání v jazyku jiném než čsl. — jest jí dopsati v jazyku